

Ἔδωκε ὁτὸν Τσιριγῶτη,
τὸν ῥήτορα τὸν Στάη,
γερό συμπατριώτη,
κί' εἶχει πῶς βαστάει,
κί' ἔχει καὶ νταίλικα
μ' ὄλο τὸ δασκαλίκα.

Ἄλλ' ὅμως πρῶτα πρῶτα θνήσκει' ἐν αὐλοῖς
τὸ θρέμμα τῶν Λακῶνων καὶ τὸν Πετροπουλάκη,
ποῦ τόρα θυμωμένο τὸ κλήθερ τῆς Αὐλῆς
τὰ πρόσσα θὰ τοῦ κόψη καὶ τὸ γερό 'στ' αὐλάκι.

Τῆς τάφαλε σὰν Λάκων πολὺ λακωνικά,
ἔσπερα, τοικουράτα καὶ περιεκτικά,
ἦγον πεινώνα τῶνδρος, τὰ κάλα πλέον ἔσπερα,
ἢ κίσις ἀπεσοῦσα κί' ἡ θέα τῆς στερλίνας,
πλὴν νέον ἀπελείπει κατὰ τὸ καλοκαίρι.
ταξεῖδι τῆς Κορῶνας ἐπὶ τῆς Μπουμπουλίνας.
δαπάνη δὲ ποιοῦμεν καὶ δι' αὐτὴν ἀδραν
καὶ πᾶς τις ἀπορεῖ τι χρὴ πρὸς τοῦτο δεῖν.

Τέτοια τῆς λέγουν κί' ἄλλα
τὰ στόματα τὰ λάλα,
κί' ἐκείνη πιά ὅτ' ἀ μάτια δὲν θέλει νὰ τοὺς ὀῆ,
κί' ὁ κόσμος ὅτ' ἡν κορῶνα γελῶντας τραγουδεῖ:
εὐτὸ λένε τῆθρονάκια κάτω στὰ ῥέμματα,
πῶς ἢ ψευτῆις σ' ἀρέσουν δὲν εἶναι ψέμματα.

Ἔνας δεῦλερ τῆς Αὐλῆς
κί' ὁ δευλόφρων Φασουλής.

(Ὁ Φασουλής, ποῦπάντα τὸν Θρόνον ἀγαπᾷ,
ἔξω τῶν Ἀνακτόρων μ' εὐγένεια κτυπᾷ.)

Δουλ.—Τίς ὁ κτυπῶν;
Φα.—Ὁ Φασουλής...

Δουλ.— Καὶ τί ζητεῖς ἐδῶ
Φ.—Μεγάλος ἐπεθύμησα τὸν Ἀνακτα νὰ ὀῶ
καὶ σκέπτομαι περὶ πολλῶν πολλὰ νὰ τοῦ μιλῆσω...

Δουλ.—Ἐχω ῥητὴν διαταγὴν τὴν πόρτα νὰ σοῦ κλείσω.
Φ.—Ἄλλα γιατί παρκαλάω;

Δουλ.— Γιὰ τὴν κακὴ σου μέρα.

